

MENTALT og MATERIELT

av Nina Malterud

f. 1951. Keramiker og professor ved Seksjon for Keramikk, Kunsthøgskolen i Bergen.

Jeg ser: Former som stiger fra bunn til topp, symmetriske eller dreierende rundt en vertikal akse. Enkle og ganske komplekse former. Format: innen en favn – en måle-enhet som faller meg inn. Formene går fra noe til noe i en utvikling, om de leses nedenfra og opp. En syklus avsluttes i hvert objekt: de er ferdige, hver for seg. De er ikke formet slik at de aktivt tiltrekker, forutsetter eller avventer andre former. De synes å bære en slags lovmessighet, sammenlignbar med resultater fra prosesser i planteriket eller mineralriket: molekyler, krystaller, frø,.....Ikke helt forutsigbare. Det overraskende tiltar ved f.eks. knuter som i Blå Anemon eller utvekster som i Grønn Vild Rose.

Farge og form: ikke to adskilte uttrykk. I disse tingene synes det som om fargen ER formen.

Titler som Gral, Granateple, Hjerte: henvisninger til forskjellige former for kjerner, sentere, beholdere – med skall eller hud som samler et innhold.

Er geometri et ord jeg kan bruke for å beskrive disse? Jeg slår opp i leksikon: "Læren om figurer og flater. Geo = jord, metri = måle." Jordmåling. Disse formene måler opp et rom ved å avgrense og vise dette rommets form. De måler med jord (= leire) – men måler de jord? De måler noe på jorden, noe i verden. De vibrerende linjene fra byggemåten, små remser lag på lag, tegner formen slik den går inn og ut. De ligner en teknisk tegning av kurvene i en form – men med et lite pust av frihånd, av en hånd i en rytmisk virksomhet.

Hvorfor måle opp denne bit av verden?

Gunilla har fortalt om prosessen: hvordan hennes arbeid kommer fram. Kanskje kan man si hun tar en rolle som et medium for å materialisere noe fra det ubevisste. Dette har mennesket holdt på med fra tidenes morgen, i alle deler av verden. Enkelt kan man for eksempel si: det å forsøke å konkretisere og visualisere universets krefter synes å være en tidløs menneskelig trang. Men med en slik setning er ikke mye besvart eller forklart – heldigvis?

Den meditative prosessen har sannsynligvis en egenverdi for Gunilla.

Meditasjonens hovedhensikt er ikke å frambringe objekter med kunstnerisk verdi. For meg er det på en måte likegyldig hvordan hun arbeider. En seriøs spirituell prosess kan ikke i seg selv garantere at det fysiske resultatet blir severdig for andre. Det som angår meg, som profesjonell betrakter, er om det jeg ser, interesserer meg. Men: når jeg ser noe som opptar meg, blir jeg likevel nysgjerrig på hvordan dette er skapt.

Formene møter meg med en nesten intenst saklig upersonlighet, en fortelling så abstrahert at den nettopp med det kan nå andre.

Konsentrasjon, kompleksitet, originalitet, tydelighet

- dette gjør at jeg husker dem og vil se dem igjen.

MENTAL and MATERIAL

by Nina Malterud

Ceramist and Professor, Section of Ceramic Art,

National College of Art and Design, Bergen, Norway.

I see: Forms, rising from the bottom to the top, symmetrical or rotating around a vertical axis. Simple and quite complex forms. Format: Within the limits of an embrace - a unit of measure that just came into my mind. The forms are moving, from something, towards something, developing, as being read from the bottom to the top. A cycle is completed in every piece of work: All are finished, separately and individually. They are not made to actively attract, assume or expect other forms. They appear to inhibit a kind of innate intelligence, comparable to processes in the plant or mineral kingdoms, molecules, crystals, seeds... Not quite predictable. As with the knots in Blue Anemone or the outgrowths such as in Green Wild Rose, the surprising is accentuated.

Colour and form: Not two separate ways of expression. Here, it appears as if the colour is the form.

Titles, such as the Grail, the Pomegranate, the Heart: References to different kinds of cores, centers, containers - with a shell or a skin, collecting their contents.

Is geometry a word I can use to describe these? I look it up in my dictionary: "The study of figures and surfaces. Geo = earth, metry = measure". Measuring the earth. These forms measure a room, by defining and showing us its shape. They measure with earth (= clay) - but do they measure earth? They measure something on the earth, something in the world.

The vibrating lines, created throughout the production process, these small strips, layer upon layer, are drawing the form, moving into concavity and convexity. Looking like a technical drawing, but with a touch of freehand, by a hand in rhythmic motion.

Why measure this piece of the world?

Gunilla has told about the process: How her work develops and grows forth. Perhaps one may say that she plays this role, as a medium, to materialise something from the unconscious. Man has done this since time immemorial, in all parts of the world. One may simply say that attempting to concretise and visualise the powers of the universe appears to be a timeless human endeavour. But, a sentence like that is not able to answer or explain much - fortunately?

To Gunilla, the meditative process apparently has its own intrinsic value.

The main purpose of meditation is not to produce objects of artistic value. Personally, I am in a way more or less indifferent as to how she is working. A serious, spiritual process is in itself not a guarantee, that the physical result will be worth seeing for the rest of us. What matters to me, as a professional onlooker, is if what I see is of interest to me. But, when I see something that captures my attention, I become curious as to how the object has been created.

The forms are greeting me with an almost intensely matter - of - fact impersonality, a tale so abstracted that it just because of that can reach others. Concentration, complexity, originality, clarity - this makes me remember them, wanting to see them again.

